DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
11. juli 1985 *

I sag 261/84

angående en anmodning, som cour du travail de Mons i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Calogero Scaletta

mod

Union nationale des fédérations mutualistes neutres de Belgique

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 59 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71 (EFT 1972 I, s. 149),

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne R. Joliet og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at der er afgivet indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen, Calogero Scaletta, ved fagforeningsrepræsentant D. Rossini,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved J. Griesmar, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 6. juni 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved dom af 2. november 1984, indgået til Domstolen den 7. november s.å., har cour du travail de Mons i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 59 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71 (EFT 1972 I, s. 149).

2 Spørgsmålene er rejst under en sag, som Scaletta, der er italiensk statsborger og vandrende arbejdstager, har anlagt til prøvelse af den afgørelse, hvorved vedkommende belgiske sociale sikringsinstitution nægtede ham invaliditetsydelse for perioden 16. juni 1980 — 4. september 1980, hvor institutionen ikke havde haft kendskab til, at Scaletta var flyttet fra Belgien til Italien.

3 Det fremgår af sagen, som er oversendt fra den nationale ret, at Scaletta havde fået anerkendt en invaliditetstilstand indtil den 31. oktober 1980. Inden han den 16. juni 1980 rejste til Italien, hvor han agtede at tage permanent bopæl, havde han hverken — som foreskrevet i belgisk lovgivning — søgt om tilladelse hos vedkommende sociale institutions rådgivende læge eller givet institutionen meddelelse om, at han havde ændret adresse. Det var statsanstalten for sygeforsikring i Torino (Italien), som den 4. september 1980 gav den belgiske institution meddelelse om Scaletta's bopælsforandring.

4 Ved skrivelse af 23. oktober 1980 meddelte den belgiske sociale institution Scaletta, at da institutionen ikke havde givet ham tilladelse til at flytte til en anden medlemsstat, var invaliditetsydelsen blevet nægtet ham for perioden 16. juni 1980 — 4. september 1980.

5 Scaletta anlagde sag til prøvelse af afgørelsen ved de kompetente retsinstanser. Ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der kræves en forudgående tilladelse, lagde cour du travail de Mons, som sagen var indbragt for, artikel 10, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366) til grund; det fremgår heraf, at »kontantydelser ved invaliditet..., hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, kan, ... ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges som følge af, at den berettigede er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende.«

6 Cour du travail de Mons var af den opfattelse, at spørgsmålet om meddelelse om bopælsforandring er reguleret af artikel 59 i Rådets ovennævnte forordning nr. 574/72. I bestemmelsen hedder det, at »når en person, der modtager ydelser efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, flytter fra én stat til en anden, skal han underrette den eller de institutioner, der er forpligtet til at udrede disse ydelser, samt det udbetalende organ«. Cour du travail de Mons udsatte sagen på Domstolens besvarelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Hvorledes og inden for hvilken frist skal den i artikel 59 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 foreskrevne meddelelse gives?

2) Kan det forhold, at denne meddelelse ikke gives eller gives for sent, medføre, at retten til ydelser bortfalder (eventuelt midlertidigt), særligt i tilfælde, hvor det udbetalende organ er berettiget til at påse, at betingelserne for tildelingen vedblivende har været opfyldt?«

Første spørgsmål

7 Scaletta har anført, at der ikke nødvendigvis måtte fastsættes en frist i artikel 59 i forordning nr. 574/72, inden for hvilken meddelelsen om bopælsforandring skulle gives. Bestemmelsen må anvendes i forbindelse med de nationale regler om forældelse. Meddelelse kan gyldigt gives, så længe retten til ydelserne ikke er forældet i henhold til gældende national ret.

8 Kommissionen har gjort gældende, at artikel 59 i forordning nr. 574/72 hverken indeholder regler om formkrav for meddelelsen om bopælsforandring eller en frist, inden for hvilken meddelelsen skal gives. Efter Kommissionens opfattelse kan meddelelsen derfor gives på et hvilket som helst tidspunkt, skriftligt eller mundtligt, ligesom den kan gives af såvel den ydelsesberettigede, som af en person eller institution på dennes vegne.

9 Først bemærkes, at selv om den person, der modtager sociale sikringsydelser, i henhold til artikel 59 i forordning nr. 574/72 har pligt til at give meddelelse om bopælsforandring, indeholder bestemmelsen hverken regler om formkrav for meddelelsen eller om det tidspunkt, hvor den skal gives.

10 Den i artikel 59 i forordning nr. 574/72 foreskrevne meddelelse kan således gives mundtligt eller skriftligt og på et hvilket som helst tidspunkt.

11 Det første spørgsmål fra den nationale ret må derfor besvares med, at der ikke gælder formkrav for meddelelsen i henhold til artikel 59 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, og meddelelsen kan gives på et hvilket som helst tidspunkt.

Andet spørgsmål

12 Scaletta har gjort gældende, at den person, som modtager sociale sikringsydelser, og som ikke har givet den i artikel 59 i forordning nr. 574/72 foreskrevne meddelelse, kan gøre krav på de ydelser, han ikke har kunnet få udbetalt, for så vidt den ret, der tilkommer ham, ikke er forældet i henhold til gældende national ret på det tidspunkt, hvor den sociale institution, der skal udbetale ydelserne, får kendskab til bopælsforandringen.

13 Kommissionen har anført, at den i artikel 59 i forordning nr. 574/72 fastsatte forpligtelse ikke er belagt med sanktioner, hvorfor forsinkelse med den i artiklen nævnte meddelelse ikke kan medføre tab af retten til ydelser for det tidsrum, der ligger mellem bopælsforandringen og det tidspunkt, hvor den meddeles. Ifølge Kommissionen berører denne omstændighed ikke vedkommende sociale institu-

tions beføjelse til at kontrollere, om betingelserne for tildelingen i øvrigt har været opfyldt i den pågældende periode.

14 Det bemærkes, at den i artikel 59 i forordning nr. 574/72 indførte pligt til at give meddelelse ikke er belagt med sanktioner.

15 Den omstændighed, at meddelelse om bopælsforandring ikke gives eller gives for sent, kan derfor ikke medføre tab af retten til ydelser for det tidsrum, der ligger mellem bopælsforandringen og den dato, hvor vedkommende sociale institution får kendskab til forandringen.

16 Når den kompetente sociale institution i den medlemsstat, hvor den person, der modtager ydelserne, tidligere havde bopæl, får kendskab til bopælsforandringen, kan den imidlertid ved en kontrol i overensstemmelse med artikel 51 i forordning nr. 574/72 undersøge, om betingelserne for tildeling af ydelserne vedblivende har været opfyldt i den pågældende periode.

17 Det andet spørgsmål fra den nationale ret må derfor besvares med, at den omstændighed, at meddelelsen i henhold til artikel 59 i Rådet forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71 ikke gives eller gives for sent, kan ikke medføre tab af retten til ydelser for det tidsrum, der ligger mellem bopælsforandringen og den dato, hvor vedkommende sociale institution får kendskab til forandringen, såfremt betingelserne for tildeling af ydelserne vedblivende har været opfyldt i det pågældende tidsrum.

Sagens omkostninger

18 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af cour du travail de Mons ved dom af 2. november 1984, for ret:

1) Der gælder ingen formkrav for meddelelsen i henhold til artikel 59 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, og meddelelsen kan gives på et hvilket som helst tidspunkt.

2) Den omstændighed, at meddelelsen i henhold til artikel 59 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71 ikke gives eller gives for sent, kan ikke medføre tab af retten til ydelser for det tidsrum, der ligger mellem bopælsforandringen og den dato, hvor vedkommende sociale institution får kendskab til forandringen, såfremt betingelserne for tildeling af ydelserne vedblivende har været opfyldt i det pågældende tidsrum.

Bosco Joliet O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling